

Το κοριτσάκι με τα σπέρτα

Εισαγωγή

(Βγαίνουν δύο παιδιά ντυμένα ανοιχτόχρωμα και μιλούν μεταδίδοντας το μήνυμα του παραμυθιού)

- Αγαπητά παιδιά μου, κυρίες μου και κύριοι θαρρώ πως είναι αλήθεια πως σας αρέσουν πολύ τα ωραία παραμύθια. Γι αυτό λοιπόν εκάλεσα ηθοποιούς πολλούς θέατρο να παίξουμε να προβληματιστούμε. Μα ωραία θα περάσουμε γιατί θα θυμηθούμε τότε που ήσασταν παιδιά και είχατε τόσο αγνή καρδιά. Το έργο που διαλέξαμε είναι παραμυθένιο μα έχει νόημα σημαντικό και πνεύμα Χριστουγέννων. Είναι το κοριτσάκι το μικρό που πούλαγε τα σπέρτα που έγραψε ο Άντερσεν μια παγωμένη νύχτα. Ήταν τότε που ένα σωρό παιδιά κρυώναν και πεινούσαν και μόνα τους μέρα και νύχτα τριγυρούσαν. Τα χρόνια περάσαν γοργά και έγιναν θαύματα πολλά στην τέχνη, στον πολιτισμό, στον κόσμο τον φανταχτερό. Κάτι όμως δεν άλλαξε στον ανθρώπων τα μυαλά στον κόσμο τα φτωχά παιδιά γίνανε τώρα πιο πολλά. Χρειάζονται την αγάπη μας, την τρυφερή αγκαλιά μας για να μπορέσουνε κι αυτά να ζήσουνε καλά. Δε χρειάζεται τα παιδιά μας για να δείξουμε στοργή και αγάπη αληθινή. Μπορεί να μη μας μοιάζουνε, σαν ξένους να μας κοιτάνε άλλο θεό να προσκυνούν κι άλλα πιστεύω να έχουνε. Μα είναι ψυχούλες κι αυτά και ξέρουν ποιοι τα νοιάζονται πραγματικά. Το κοριτσάκι το μικρό έζησε παλιά πολύ παλιά μα είναι σα να το βλέπεις στον παιδιών τη ματιά, σε αυτών που δυστυχούν, σε εκείνων που πεινούν, των προσφύγων τα παιδιά, στου πολέμου τα παιδιά. Σε αυτά που χάθηκαν γιατί δεν πήρανε ποτέ στοργή. Γι αυτό μετά από τούτη τη γιορτή ας γίνουμε άνθρωποι καλοί, με την έννοια την ουσιαστική. Καλή σας διασκέδαση.

(Ακούγεται το τραγούδι της εισαγωγής και αρχίζουν να εμφανίζονται στην σκηνή όλοι οι ηθοποιοί σαν να τριγυρνούν στους δρόμους της πόλης, κάνοντας βόλτες. Εδώ εμφανίζεται το κοριτσάκι το οποίο πλησιάζει διάφορους αλλά κανείς δεν του δίνει σημασία. Αφού κάνουν όλοι από δύο βόλτες στη σκηνή, φεύγουν σιγά σιγά και παραμένει το κοριτσάκι καθισμένο στο παγκάκι θλιμμένο χωρίς να μιλά.)

Εισαγωγή

Άνθρωποι, η ανάγκη και η μοίρα τους έφερε κοντά πολύ κοντά. Έφτιαξαν χωριά, πολιτείες. Αν μπορούσες από ψηλά να κοιτάξεις μια πολιτεία θα ξεχώριζες ένα σωρό στέγες από σπίτια. Σε καθένα από αυτά κατοικεί πότε η χαρά και πότε η λύπη, πότε η καλοσύνη και πότε η κακία. Κι όλα αυτά παλεύουν και παλεύονται μέχρι να έρθει η νύχτα και οι άνθρωποι να ησυχάσουν κάτω από τη στέγη τους, να ονειρευτούν. Τότε η πολιτεία μοιάζει ακατοίκητη. Όταν έρθει η άλλη μέρα θα κουβαλήσει ξανά μαζί της τα προβλήματα των ανθρώπων. Ο φτωχός δε βλέπει πια όνειρα ότι είναι πλούσιος. Βέβαια οι άνθρωποι έφτιαξαν και τις επίσημες ημέρες όπως είναι τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά. Έτσι μαζί με τα καλά τους ρούχα προσπαθούν να φανούν καλύτεροι. Άραγε το καταφέρνουν; Αν ναι τότε γιατί να μην είναι κάθε μέρα Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά; Σε αυτή την

πολιτεία που αναφέρεται η ιστορία μας, ζούσαν και καλοί και κακοί και πλούσιοι και φτωχοί.

Αφηγητής

Έπεφτε χιόνι και κόντευε να νυχτώσει. Ήταν η τελευταία βραδιά του χρόνου, η παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Μέσα σ' εκείνο το κρύο και σ' εκείνο το σκοτάδι, ένα φτωχό κοριτσάκι περπατούσε στο δρόμο, χωρίς να φοράει τίποτα στο κεφάλι του, ούτε στα πόδια του.

Η αλήθεια είναι πως, όταν βγήκε από το σπίτι της, φορούσε παντούφλες, αλλά δεν της κράτησαν πολύ: ήταν κάτι μεγάλες παντούφλες, που τις είχε λιώσει η μητέρα της, τόσο μεγάλες ώστε η μικρή τις έχασε, καθώς έτρεξε να περάσει το δρόμο, ανάμεσα σε δυο αμάξια που λίγο έλειψε να την χτυπήσουν. Τη μια την έχασε. Την άλλη, τη βρήκε ένα παιδί και την πήρε μαζί του, για να τη δώσει στην αδερφούλα του, να την κάνει κούνια για την κούκλα της.

Το κοριτσάκι βιάδιζε ξυπόλητο και τα πόδια του είχανε μελανιάσει από το κρύο. Μέσα στην τσέπη της κουρελιασμένης ποδιάς της είχε ένα σωρό σπέρτα. Στο χέρι της κρατούσε κι άλλα κουτιά γεμάτα, γιατί αυτή τη δουλειά έκανε: πουλούσε κουτιά με σπέρτα στους δρόμους.

Όμως εκείνη την ημέρα δεν είχε πουλήσει ούτε ένα κουτί, γιατί οι άνθρωποι έτρεχαν να προφυλαχτούν από το κρύο κι από το χιόνι, και κανείς δε στεκόταν για ν' αγοράσει σπέρτα. Δεν είχε πουλήσει ούτε ένα κουτί και δεν είχε ούτε μια δεκάρα στην τσέπη της. Το κοριτσάκι πεινούσε και κρύωνε κι ήταν αδύνατο, κι έτρεμε ολόκληρο.

(στη σκηνή μπαίνουν δύο κυρίες κρατώντας δώρα και φαγητά για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Το κοριτσάκι τις πλησιάζει να τους δώσει σπέρτα.)

Κοριτσάκι: Σπέρτα, σπέρτα πάρτε σας παρακαλώ σπέρτα...

Και οι δυο μαζί: Άσε μας κορίτσι μου, πήγαινε στο σπίτι σου μέρα που είναι σήμερα.

Κ.Μόργκαν: Καλησπέρα σας, τι κάνετε, Με το καλό ο νέος χρόνος!

Κ.Μόγιερ: Αχ ευχαριστούμε επίσης! Καλές γιορτές να έχετε! Εσείς πώς είστε;

Κ.Μόργκαν: Αα πολύ καλά. Βγήκα να κάνω μερικά ψώνια για το βραδινό τραπέζι. Θέλω να πάρω δώρα για όλους.

Κ. Μόγιερ: Κι εγώ πήρα δώρα. Παιχνίδια για τα μικρά και μια μεγάλη γαλοπούλα.

Κ. Μόργκαν: Α πολύ ωραία! Να περάσετε όμορφα!

Κ.Μόγιερ: Κι εσείς Καλή Πρωτοχρονιά!

(οι κυρίες φεύγουν και εμφανίζεται ένας κύριος βιαστικός)

Κοριτσάκι: Σπέρτα... Έχω καλά σπέρτα... Πάρτε κύριε... Είναι καλά... Πάρτε γιατί αν δεν τα πουλήσω ο πατέρας μου θα με σκοτώσει από το ξύλο.

Περαστικός: Ε και τι με νοιάζει εμένα... Άσε με κορίτσι μου και βιάζομαι...

Κοριτσάκι: Πάρτε κύριε ένα κουτί σπίρτα... Βοηθήστε με... Άγιες μέρες είναι...

Βοηθήστε με *(κλαίει)* *(ο κύριος λυπάται και τη παρηγορά)*

Περαστικός: Έλα μην κλαις. Έλα ...Να θα αγοράσω δυο κουτιά σπίρτα... Έλα χαμογέλασε. Δεν πρέπει να σε βρει έτσι λυπημένη, με δάκρυα στα μάτια, ο καινούριος χρόνος. *(το κορίτσι χαμογελά)* Α μπράβο έτσι σε θέλω να γελάς. *(φεύγει)*

(το κοριτσάκι κάθεται στο παγκάκι και στη σκηνή εμφανίζονται δύο μικρά κορίτσια)

Κορίτσι Α: Ου κρύο που κάνει σήμερα. Είναι μια μέρα που σε κάνει να θες να χωθείς στο σπίτι. Άλλωστε μια βραδιά σαν την αποψινή μόνο ο άνεμος και οι νιφάδες του χιονιού είναι στους δρόμους. Μια βραδιά σαν την αποψινή λάμπει το σπίτι από στολίδια, παιχνίδια και λογής λογής λιχουδιές.

Κορίτσι Β: σκέφτομαι την γαλοπούλα που σιγοψήνεται στον φούρνο του σπιτιού μας τι νόστιμη που θα ναι.

Κορίτσι Α: Νόστιμη και ευωδιαστή.

Κορίτσι Β: Φέτος η γαλοπούλα μας είναι τεράστια. Βέβαια αναρωτιέμαι θα έχουν όλοι στο σπίτι τους γαλοπούλα στο φούρνο να ψήνεται;

Κορίτσι Β: Όλοι θα έχουν αποκλείεται! Μια γαλοπούλα σπουδαία τα λάχανα.

(παρατηρούν ότι κάθεται ένα κορίτσι μόνο του στο κρύο και σκέφτονται να το γελάσουν)

Κορίτσι Α: Ωχ κοίτα ένα κοριτσάκι εκεί στα δέντρα πάμε να του μιλήσουμε;

Κορίτσι Β: Τι κάνεις εσύ εδώ μέρα που είναι σήμερα, γιατί δεν πας στο σπίτι σου να παίξεις με τα στολίδια του δέντρου και να φας γαλοπούλα;

Κοριτσάκι: Δεν έχω δέντρο σπίτι μου ούτε γαλοπούλα για να φάω.

Κορίτσι Α: Καλά πώς γίνεται αυτό; Χα χα χα δεν υπάρχει σπίτι χωρίς δέντρο και στολίδια.

Κορίτσι Β: Κι αυτά που κρατάς τι είναι; Σπίρτα; Τι τα θες γιατί δε βγαίνεις να πεις καλύτερα τα κάλαντα;

Κοριτσάκι: Αν δεν πουλήσω σπίρτα δε θα έχουμε λεφτά να πάρουμε φαγητό.

Κορίτσι Α: Καλά ξυπόλυτη είσαι; Και οι κάλτσες σου είναι τρύπιες; Χαχαχα

(το κοριτσάκι τρέχει και φεύγει κλαίγοντας)

Κορίτσι Β: Καλά τι έπαθε κι έφυγε έτσι τι της είπαμε πια; Δεν πειράζει όμως πάμε γρήγορα γιατί θα καθυστερήσουμε να πάμε τα ψώνια που πρέπει να αγοράσουμε.

Κορίτσι Α: Δίκιο έχεις πάμε γιατί άρχισε να κάνει περισσότερο κρύο.

(τα κορίτσια φεύγουν τρέχοντας αλλά ξεχνούν το πορτοφόλι τους κοντά στα ξύλα)

(μπαίνει στη σκηνή ξανά η κυρία Μόργκαν)

Κ. Μόργκαν: Μη χειρότερα μη χειρότερα! Αυτό είναι ανήκουστο! Να αφήνουν τα παιδιά τους ξυπόλυτα στο δρόμο! Μη χειρότερα! Κι αυτό το παιδί στο δρόμο πουλούσε λέει σπίρτα. Ομολογώ πως δεν το καταλαβαίνω, μη χειρότερα μη χειρότερα!

Κ. Μίταγκ: Καλημέρα σας κυρία Μόργκαν!

Κ. Μόργκαν: Καλημέρα σας κυρία Μίταγκ!

Κ.Μίταγκ: Μα τι έχετε κυρία Μόργκαν; Αν δεν κάνω λάθος, νομίζω πως, αν δεν απατώμαι, να τώρα δα σας άκουσα να μονολογείτε.

Κ. Μόργκαν: Αχ κυρία Μίταγκ είμαι έξω φρενών! Είναι κατάσταση αυτή; Μια βραδιά σαν την αποψινή να βλέπεις παιδιά στους δρόμους; Δεν έχουν γονείς να τα περιμαζέψουν; Μη χειρότερα μη χειρότερα!

Κ.Μίταγκ: Αφήστε τα κυρία Μόργκαν κι εγώ είμαι έξω φρενών! Ξέρετε ποια ήρθε σήμερα πρωί πρωί να μου ζητήσει δανεικά; Ποια νομίζετε; Η κυρία Γκρόζερ!

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

Κ.Μίταγκ: Έχει λέει τον άντρα της άρρωστο! Εγώ θα τον κάνω καλά;

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

Κ.Μίταγκ: Αμ τα άλλα.. τα άλλα τα νέα τα μάθατε; Ο προκομμένος ο άντρας της κυρίας Νίλσεν κάθε βράδυ πηγαίνει και χαρτοπαίζει. Τον έχουν βρει κορόιδο κάτι εξυπνάκηδες και του τα τρώνε. Κι αυτός μπακάλης καθώς είναι που θα βγάλει τα σπασμένα; Ακριβαίνοντας τα πράγματα και κλέβοντας στο ζύγι!

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα! Την κυρία Χέρμαν την είδατε, την είδατε; Καλέ τι λούσα είναι αυτά; Όλοι μπες βγες στο σπίτι της κουβαλώντας πράγματα, δεν μπορεί κάτι θα συμβαίνει, κάτι συμβαίνει!

Κ.Μίταγκ: Οπωσδήποτε!

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα! Όσο γι αυτό το κοριτσάκι με τα σπίρτα είναι μεγάλη ιστορία. Έχει χάσει τους γονείς του και ζει με τον πατριό της, που αντί να πάει να δουλέψει ο τεμπέλης, στέλνει το μικρό το κορίτσι στους δρόμους να πουλάει σπίρτα. Κι αν τυχόν έχει την ατυχία και δεν πουλήσει τότε αλίμονό της. Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

Κ.Μίταγκ: Ναι ναι το έχω ακούσει!

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

Κ.Μίταγκ: Ε βέβαια όποιος έχει τα γένια έχει και τα χτένια που λέει και η παροιμία! Εμείς στα δικά μας τώρα...

(αρχίζουν να συζητούν χαμηλόφωνα και να γελούν)

Κ.Μόργκαν: Ουφ τα πα και ξεθύμανα!

Κ.Μίταγκ: *(καθώς φεύγει)* Πω πω τι κουτσομπόλα!

Κ.Μόργκαν: *(καθώς φεύγει)* Πω πω όλους τους έθαψε!

Κ.Μίταγκ: Είπατε κάτι κυρία Μόργκαν;

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

(και φεύγουν και οι δύο από τη σκηνή)

(το κοριτσάκι επιστρέφει και βρίσκει το πορτοφόλι των κοριτσιών.)

Κοριτσάκι: Τι κρύο που κάνει απόψε! Έχω αλήθεια παγώσει. Είναι τόσες ώρες που γυρίζω και κανείς δεν έχει πάρει ούτε ένα σπύρτο. Μια τέτοια βραδιά σαν την αποψινή όλοι τρέχουν και κανείς δεν με προσέχει. Λένε πως απόψε είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς, αύριο θα έχουμε καινούριο χρόνο!

(πάει κοντά στο δέντρο)

Ωχ Θεέ μου τι όμορφα που είναι στολισμένα όλα, πως αστράφτουν τα παράθυρα και πως λάμπουν τα φώτα και τι όμορφο που είναι αυτό εδώ το δέντρο! Εγώ όμως γιατί είμαι φτωχή; Τι σημαίνει αυτό; Ποιος το κάνει να είναι έτσι;

Ουφ κρύο που κάνει ..παγώνω ολόκληρη.. σπύρτα..σπύρτα...

(πάει και κάθεται ξανά στα δέντρα)

(στη σκηνή εμφανίζεται ο Γιόχαν ο κουλουράς, που είναι φίλος της)

Γιόχαν: Κουλούρια..Κουλούρια.. Πάρτε κουλούρια..Ο κουλουράς! Ε άντε λοιπόν τι κάθεστε; Δεν ακούσατε σας είπα πουλάω κουλούρια! Ένας σπουδαίος έμπορος σαν εμένα νομίζετε μπορεί να περιμένει εσάς; Εμπρός λοιπόν τι κάθεστε πάρτε ένα κουλούρι. Σας συμβουλεύω ο σημερινός νέος που πουλά κουλούρια αύριο θα γίνει ο πιο σπουδαίος έμπορος της πόλης. Μόνο έμπορος; Μπορεί και Δήμαρχος! Αλλά βέβαια θα χρειαστούν να πουλήσω πολλές χιλιάδες κουλούρια, που αν τα έβαζα το ένα επάνω στο άλλο θα σχημάτιζαν ένα μεγάλο βουνό. Αλλά εσείς αυτό το βουνό θα το τραγανίσετε, θα το καταπιείτε και τότε εγώ θα έχω γίνει πλούσιος. Άλλωστε κάθε κουλούρι που φεύγει αφήνει στη θέση του ένα νόμισμα. Πολλά πολλά νομίσματα μαζί σημαίνει πως εγώ είμαι πλούσιος. Κουλούρια... Κουλούρια!

(κοιτάζει και πλησιάζει το κοριτσάκι)

Μπα κι εσύ εδώ; Πώς πάει κυρία διευθύντρια του σπιρτοπωλείου; Πούλησες πολλά κουτιά σήμερα; Δε μιλάς; Μα τι έπαθε αυτή γιατί δεν μιλάει; Α κατάλαβα δε θα έχει πουλήσει τίποτα φαίνεται.. Ε καλά μη στεναχωριέσαι, μην το παίρνεις κατάκαρδα. Έτσι είναι μία πάνω μία κάτω, μία κάτω μία πάνω... για γέλασε λίγο να σε δω. Να κοίτα εγώ πως γελάω..χαχα! Κοίτα έχω κι ένα κούφιο δόντι!

Κοριτσάκι: Ναι όμως εγώ που δεν πούλησα τώρα σπίρτα όταν γυρίσω σπίτι ο πατριός μου θα μου τις βρέξει..

Γιόχαν: Ε για να λέμε την αλήθεια αυτό είναι λιγάκι σοβαρό. Δε μου είπες όμως γιατί είσαι ξυπόλητη; Το πρωί σε είδα να φοράς κάτι μεγάλες παντόφλες.

Κοριτσάκι: Ήταν οι παντόφλες τις μητέρας μου αλλά καθώς προχωρούσα πέρασε ξαφνικά ένα μεγάλο αυτοκίνητο, έτρεξα για να γλιτώσω κι οι παντόφλες μου κόλλησαν στο χιόνι. Έτσι τις έχασα...

Γιόχαν: Ε εντάξει ...δεν πειράζει ...μη στεναχωριέσαι. Ε δεν είπαμε αισιοδοξία. Θα σε κάνω να γελάσεις. Θα σου πω ένα ανέκδοτο! Ποιο να πω; Ποιο να πω; Α το βρήκα, κάτι για το χιόνι : Μια μαμά λέει στο παιδί της, κοίτα Χανς τις νιφάδες του χιονιού. Ναι τις νιφάδες τις βλέπω τους γαμπρούς όμως δε βλέπω! Χα χα ωραίο ε; Πάλι όμως δε γέλασες! Θα σου πω άλλο ένα ανέκδοτο. Ποιο να πω; Ποιο να πω; Α το βρήκα θα σου πω ένα για τα σπίρτα: ένας μεθυσμένος περπατά το βράδυ και δε βλέπει, παίρνει λοιπόν τα σπίρτα για να φωτιστεί. Προσπαθεί να τα ανάψει προσπαθεί προσπαθεί τίποτα το πετάει. Παίρνει ένα δεύτερο σπίρτο, προσπαθεί προσπαθεί, τίποτα το πετάει κ αυτό. Παίρνει ένα τρίτο κι αυτό ανάβει και λέει :Α αυτό είναι καλό θα το κρατήσω. Το σβήνει και το ξαναβάζει μέσα! Χαχα *(το κοριτσάκι γελάει)* Είδες σε έκανα και γέλασες. Τώρα όμως είπαμε πως είμαι μεγάλος έμπορος γι αυτό γεια σου.

Κοριτσάκι: Στάσου..Να πάρε ένα κουτί σπίρτα, ξέρεις μπορείς να ζεστάνεις τα δάχτυλά σου.

Γιόχαν: Σε ευχαριστώ! Να πάρε κι εσύ ένα κουλούρι να φας, δε θα έχεις φάει τίποτα όλη μέρα. Κουλούρια κουλούρια!

(φεύγει ο Γιόχαν από τη σκηνή και το κοριτσάκι κάθεται πάλι και κρυώνει και στη σκηνή εμφανίζεται μια ζητιάνα που της αρέσει να πίνει)

Ζητιάνα: Τι κρύο κι αυτό απόψε! Ευτυχώς που μπήκα σε εκείνο το κρασοπουλιό και ζεστάθηκα λιγάκι αλλά με έδιωξαν γρήγορα γιατί δε θέλουν να έχουν λείει μια ζητιάνα στο καπηλειό τους. Εγώ όμως πρόλαβα και ζεστάθηκα λίγο. Ας πιω τώρα λίγο από το κρασάκι μου. *(πίνει από το κρασί)* Αχ ωραίο πράγμα το κρασί, σπουδαία εφεύρεση! Για να μετρήσω πόσες δεκαρίτσες μάζεψα απόψε; Μία-δύο-τρεις. Ουφ κάνει πολύ κρύο απόψε και κανείς δεν περνά στους δρόμους.

(κοιτά προς το κοριτσάκι)

Α το κοριτσάκι με τα σπίρτα. Ε κοπελιά δεν πας σπίτι σου; Θα παγώσεις. Ε τι έγινε; Γιατί με κοιτάς έτσι;

Κοριτσάκι: Μοιάζεις με τη γιαγιά μου που ήταν τόσο καλή και γλυκιά και μου έλεγε ένα σωρό ιστορίες. Να πάρε το κουλούρι, φάε το θα πεινάς.

Ζητιάνα: Σε ευχαριστώ κόρη μου, είσαι πολύ καλή, ο Θεός να σε ευλογεί.

(κάθεται μαζί της)

Γι αυτό κι εγώ θα σου πω μια ιστορία για ένα παιδί που σου μοιάζε πολύ.

Ήταν μια φορά ένα κοριτσάκι φτωχό, πολύ φτωχό. Δεν είχε ούτε μια καμαρούλα να μείνει ούτε ένα κρεβάτι να κοιμηθεί. Είχε μόνο ένα κομμάτι ψωμί και τα κουρελιασμένα ρούχα που της είχε δώσει κάποιος που τη λυπήθηκε. Ήταν όμως κορίτσι καλό και πήρε το δρόμο πιστεύοντας πως κάποιος θα τη βοηθούσε.. στο δρόμο είδε ένα φτωχό άνθρωπο που της ζήτησε κάτι για να φάει. Έτσι του έδωσε ολόκληρο το κομμάτι ψωμί που είχε και του είπε ο Θεός να σε ευλογεί. Μετά συνάντησε ένα μικρό παιδάκι που έκλαιγε και πάγωνε από το κρύο. Το κεφάλι μου πάγωσε, της είπε, δώσε μου κάτι να βάλω. Το κοριτσάκι έβγαλε το σκουφί που φορούσε και του το έδωσε. Όταν νύχτωσε το κοριτσάκι έφτασε στο μεγάλο δάσος και έκανε παγωνιά. Το κοριτσάκι δε φορούσε τίποτα παρά μόνο ένα πουκάμισο. Τότε πρόβαλε μπροστά της ένα μικρό παιδάκι που έτρεμε από το κρύο και δε φορούσε τίποτα. Έβγαλε έτσι το πουκάμισο και του το έδωσε. Τώρα νύχτωσε και το σκοτάδι είναι πηχτό και με σκεπάζει δε μπορεί να με δει κανείς. Έτσι όπως ήταν ολόγυμνο στο μεγάλο δάσος τα αστέρια άρχισαν να πέφτουν από τον ουρανό και ξαφνικά της φάνηκε ότι φορούσε ένα καινούριο, λαμπερό φόρεμα. Έσκυψε, μάζεψε τα διαμαντένια αστέρια κι έζησε γι απάντα κοντά στον Θεό.

Κοριτσάκι: Πολύ ωραία η ιστορία σου. Την ίδια ιστορία μου έλεγε κι η γιαγιά μου.

Ζητιάνα: Άντε ας πάω στην παράγκα μου, να ανάψω τη σομπίτσα μου να ζεσταθώ. Αλλά κι εσύ μην κάθεται εδώ περισσότερο γιατί θα παγώσεις. Άντε καληνύχτα και Καλή Χροιά κόρη μου.

Κοριτσάκι: Καλή Χροιά!

(φεύγει η ζητιάνα από τη σκηνή και μπαίνουν ξανά οι δύο κυρίες)

Κ.Μίταγκ: Να της σας έλεγα κυρία Μόργκαν; Πήγα στο μαγαζί της κυρίας Νίλσεν και με κατάκλεψε! Για λίγα μπιζέλια και λίγο παστό μου πήρε τα διπλάσια λεφτά! Μάλιστα τα διπλάσια λεφτά!

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Α εγώ τι ανακάλυψα, τι ανακάλυψα; Τι σας έλεγα πριν για την κυρία Χέρμαν; Πιάνο με ουρά κουβαλούσαν, μάλιστα ένα καινούριο πιάνο με ουρά!

Κ.Μίταγκ: Σοβαρά;

Κ.Μόργκαν: Για να παίζει ποιος παρακαλώ; Εκείνος ο μπουμπουνοκέφαλος ο γιος της που είχε τους τελευταίους βαθμούς στην τάξη!

Κ.Μίταγκ: Τελευταίος;

Κ.Μόργκαν: Ε προτελευταίος!

Κι οι δυο μαζί: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

Κοριτσάκι: Σπίρτα..σπίρτα..Καλές κυρίες πάρτε λίγα σπίρτα..

Κ.Μόργκαν: Καλά ακόμη δεν αποφάσισες να πας σπίτι σου; Κοίτα χάλια, καλά δεν έχεις κοκαλώσει από το κρύο; Όχι δε θέλω σπίρτα! Μάλιστα πολύ αμφιβάλλω αν ανάβουν τα σπίρτα σου έτσι παγωμένα που είναι!

Κοριτσάκι: Όχι, όχι κυρία, τα σπίρτα μου είναι πιο δυνατά από το κρύο.

Κ.Μίταγκ: Κοιτάξτε αυθάδεια, κοιτάξτε αναίδεια! Διακόπτεις την συζήτηση που έχω με την κυρία Μόργκαν για να πουλήσεις τα σπίρτα σου. Μα δε σε μαζεύει λιγάκι αυτός ο μπεκρούλιακας ο πατριός σου; Σίγουρα του χρειάζεται μια γερή τιμωρία. Απορώ πως δεν τον μαζεύει η αστυνομία που εκμεταλλεύεται ένα τόσο δα μικρό παιδί.

Κοριτσάκι: Όχι όχι κυρία, ο πατέρας μου είναι άρρωστος, αυτό είναι μόνο. Όταν γίνει καλά θα δουλεύει μόνος του, το ξέρω, το ξέρω.

Κ.Μίταγκ: Αχ το δικαιολογείς κιόλας ε; Μα τι παιδί είσαι εσύ; Τέλος πάντων!

Κ.Μόργκαν: Πολύ παράξενο παιδί κυρία Μίταγκ. Το δίχως άλλο θα συναντηθούμε στην εκκλησία.

Κ.Μίταγκ: Βέβαια, βέβαια! Νωρίς νωρίς να πιάσουμε στασίδι! Έχουμε να πούμε... κανέναν δε θα αφήσουμε κανέναν!

(φεύγουν από τη σκηνή οι δύο κυρίες και μένει μόνο του το κοριτσάκι)

Κοριτσάκι: Μέσα σε όλη αυτή την παγωνιά σήμερα στάθηκα και λίγο τυχερή! Βρήκα ένα πορτοφολάκι, για να δω αν έχει χρήματα μέσα... Ωχ οκτώμισι σελίνια; Ποτέ μου δεν είχα τόσα λεφτά. Με τόσα θα μπορούσα να αγοράσω εκείνη εκεί την κούκλα στη βιτρίνα. Ίσως κι ένα ζευγάρι παπούτσια ή ακόμη και ένα ζευγάρι κάλτσες. Μπορεί ακόμα και δύο ολόκληρα κουλούρια για την γριούλα τη ζητιάνη, για να χορτάσει η καημένη. Όμως... αυτά τα λεφτά δεν είναι δικά μου, κάποιος τα έχασε και τώρα θα τα ψάχνει... Σπίρτα... Σπίρτα.... Πάρτε σπίρτα...

(φεύγει από τη σκηνή)

Αφηγητής

Η καημένη η μικρούλα! Οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν στα ξανθά της μαλλιά, που σχημάτιζαν μπουκλες γύρω απ' το λαιμό της. Τα φώτα έκαναν να λάμπουν τα τζάμια των παραθυριών κι έφτανε ως το δρόμο η μυρωδιά από τα πουλερικά που έψηναν στις κουζίνες. Ήταν παραμονή της Πρωτοχρονιάς, σε μια γωνιά, ανάμεσα σε δυο σπίτια.

Το κοριτσάκι πάγωνε όλο και πιο πολύ, αλλά δεν τολμούσε να γυρίσει σπίτι της: θα πήγαινε τα κουτιά με τα σπύρτα, κι ούτε μια δεκάρα. Ο πατέρας της θα τη μάλωνε κι άλλωστε, μήπως και μέσα στο σπίτι της δεν έκανε τόσο κρύο; Έμεναν ψηλά, σε μια σοφίτα, κι ο άνεμος φυσούσε ανάμεσα απ' τις τρύπες της σκεπής, μ' όλο που τις πιο μεγάλες τις είχανε βουλώσει με άχυρο και με κουρέλια.

Η μέρα που ξεκίνησε η ιστορία μας προχωρεί και όσο η ώρα της αλλαγής του χρόνου πλησιάζει οι άνθρωποι από το μεθύσι των ετοιμασιών δεν βλέπουν παρά μόνο αυτά που εκείνοι θέλουν να δουν. Διώχνουν μακριά από τις σκέψεις τους κάθε τι δυσάρεστο και ζητούν μέσα από τη μαγεία αυτής της νύχτας τη χαρά και το ξεφάντωμα. Μέσα σε όλο αυτό το πανδαιμόνιο ετοιμασίας ποιος θα μπορούσε να προσέξει ένα τόσο δα μικρό παιδί που μέσα στους παγωμένους δρόμους ζητούσε κάτι να βρει. Αλλά αλήθεια τι ζητούσε άραγε να βρει; Όπως βέβαια και σε κάθε πόλη εκτός από τους ανθρώπους έχει και τα ζώακια, τα πουλάκια αλλά και τα καλικάτσαράκια. Τα ξέρετε τα καλικάτσαράκια; Ας δούμε κάποιο από αυτά!

(μπαίνουν στη σκηνή δύο καλικάτσαράκια)

Καλικάτσαρος 1: Ααα είμαι η πειραχτούλα, ο καλύτερος καλικάτσαρος από το σόι των καλικάτσαραίων. Δεν κατάλαβα ποτέ γιατί οι άνθρωποι δεν μας πολυσυμπαθούν. Εγώ δεν σκέφτηκα ποτέ τίποτα κακό γι αυτούς. Κάτι βέβαια να πάρουμε, κάτι να σουφρώσουμε κι αυτό είναι όλο. Συνηθίζουν βέβαια οι άνθρωποι να μας ξορκίζουν για να φεύγουμε από τα σπίτια τους. Εμείς όμως εδώ! Μας αρέσουν πολύ αυτές οι μέρες. Α είμαστε πονηρά εμείς κι ερχόμαστε την κατάλληλη στιγμή! Οι φούρνοι βγάζουν τις καλύτερες μυρωδιές! Τι κουλουράκια, τι τσουρεκάκια, τι πίτες, τι κουραμπιέδες, τι γαλοπούλες! Μα στα αλήθεια γίνεται να μην τα θες όλα αυτά; Βέβαια μέσα σε όλα τα πειράγματά μας είναι και η πειρατεία! Μα πείτε μου γίνεται με τόσα καλούδια να μην γίνουμε περισσότερο πειραχτήρια;

(βγαίνουν από τη σκηνή οι καλικάτσαροι και ξαναμπαίνει το κοριτσάκι)

Κοριτσάκι: Τι κρίμα δεν έχω πουλήσει ακόμη τίποτα! Ίσως αν είχα πουλήσει κάτι θα μπορούσα να γυρίσω σπίτι μου... Σπίτι; Ο Θεός να το κάνει σπίτι! Μια καλυβούλα όλη όλη με μια χαλασμένη σκηνή που μπάζει συνεχώς αέρα. Όμως γιατί δεν αγοράζουν; Το πορτοφολάκι δεν βρήκα τελικά σε ποιον ανήκει. Όποιος κι αν είναι θα είναι πολύ λυπημένος...

(μπαίνει πάλι στη σκηνή ο Γιόχαν)

Γιόχαν: Κουλούρια! Κουλούρια! Πάρτε κουλούρια! Ο κουλουράς! Δεσποινίς Σταχτοπούτα του χιονιού έκανα μια ανακάλυψη! *(βγάζει και της δίνει την παντόφλα)* Ορίστε η παντόφλα σου!

Κοριτσάκι: Αχ που τη βρήκες;

Γιόχαν: Είναι μεγάλη ιστορία γι αυτό άκου προσεκτικά!

Καθώς πήγαινα στο πάρκο είδα ένα αγοράκι να την κρατάει κάτω από τη μασχάλη. Για στάσου εσύ του λέω, δικιά σου είναι η παντόφλα; Τότε το παιδί το έβαλε στα πόδια και έτσι στην έφερα.

Πω πω κρύο που κάνει! Κι αυτό το κοριτσάκι έχει αληθινά παγώσει.

Κοριτσάκι: Τι καλός που είσαι Γιόχαν!

Το δίχως άλλο πρέπει να του πω για το πορτοφολάκι. Σίγουρα θα με βοηθήσει να βρω ποιος το έχασε.

Γιόχαν, Ξέρεις πριν βρήκα αυτό εδώ το πορτοφολάκι, θα με βοηθήσεις να βρω ποιος το έχασε;

Γιόχαν: Πορτοφολάκι είπες; Μα ναι , μα νομίζω κάτι μου θυμίζει. Αυτά τα δύο κοριτσάκια είχαν χάσει το πορτοφολάκι τους.

Κοριτσάκι: Α τι ωραία τα γνωρίζεις;

Γιόχαν: Δεν τα γνωρίζω αλλά ξέρω που μένουν.

Κοριτσάκι: Θα σου δώσω το πορτοφολάκι να τους το δώσεις.

Γιόχαν: Εντάξει αν τις δω θα τους το δώσω. Πάντως σίγουρα θα έρθουν να σε ευχαριστήσουν.

Πάω για την τελευταία βόλτα αυτού του χρόνου, θα σε δω με τον νέο χρόνο! Κουλούρια! Κουλούρια!

(φεύγει από τη σκηνή)

Κοριτσάκι: Τι καλός που είναι ο Γιόχαν, και τι αστείος καμιά φορά. Και τώρα με βοήθησε να βρω την παντόφλα μου.*(φοράει την μία παντόφλα)* Να ζεστάνω πρώτα το ένα πόδι και μετά το άλλο!

Δε ζεστάθηκα, κρυώνω τόσο πολύ.. Ας βάλω την παντόφλα και στο άλλο μου πόδι..

Κρυώνω τόσο πολύ... ίσως ένα σπίρτο με ζεστάνει...

(βγάζει κι ανάβει ένα σπίρτο και ξαπλώνει κάτω από το δέντρο)(ονειρεύεται ένα τραπέζι με φαγητά και κεριά)

Κοριτσάκι: Τι όμορφο τραπέζι και τι όμορφο το κεράκι που έχει πάνω... Αχ εξαφανίστηκε και τώρα πάλι κρυώνω τόσο πολύ...

*Ίσως άλλο ένα σπύρτο με ζεστάνει...(ανάβει δεύτερο σπύρτο και ονειρεύεται ξανά)
(ονειρεύεται το έλατο πως της μιλά και ακούγεται το τραγούδι «Ω Έλατο»)
(εμφανίζεται το έλατο στη σκηνή)*

Κοριτσάκι: Τι όμορφο έλατο, άραγε το έχουν φέρει από πολύ μακριά;

Έλατο: γλυκό μου κορίτσι σε βλέπω ώρες τώρα που τριγυρνάς εδώ, νιώθω πως μου κάνεις συντροφιά. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο μεγάλη μοναξιά νιώθω εδώ κι ας έχω πάνω μου τόσα πολλά στολίδια.

Κοριτσάκι: Καλό μου ελατάκι, ώρες τώρα σε θαυμάζω και σου κρατάω συντροφιά. Έχω σκεφτεί πολλές φορές πόσο όμορφο είσαι.

Έλατο: Ω ναι ήμουν πολύ όμορφο, το πιο όμορφο έλατο όταν στεκόμουν εκεί ψηλά στο βουνό. Άκουγα τους ανθρώπους να το λένε αλλά εδώ που είμαι στεναχωριέμαι με τη συμπεριφορά των ανθρώπων.

Κοριτσάκι: Δεν είσαι ευχαριστημένος;

Έλατο: Αχ κοριτσάκι, ας μη γελιόμαστε! Οι άνθρωποι είναι περίεργοι, τώρα ναι με καμαρώνουν αλλά μόλις τελειώσουν οι γιορτές θα με κάψουν στο τζάκι τους γιατί θα με βαρεθούν.

Κοριτσάκι: ΜΑ οι άνθρωποι είναι καλοί! Να η κυρία που λέει «ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ» μου είπε πως πρέπει να γυρίσω σπίτι μου.

Έλατο: Τι να σου πω κοριτσάκι... Εμένα οι άνθρωποι με ξερίζωσαν από εκεί που ζούσα... εκεί ζούσα ευτυχισμένος μα τώρα πια...

(το έλατο εξαφανίζεται)

Κοριτσάκι: Αχ ελατάκι δε σε ακούω πια... ήταν τόσο όμορφα αυτά που μου είπες! Τώρα πάλι έμεινα μόνη με την παγωνιά. Το δίχως άλλο πρέπει να περπατήσω για να ζεσταθώ. Ίσως και να χορέψω...(ακούγεται τραγούδι κι αρχίζει να χορεύει)

Δε ζεστάθηκα, κρυώνω τόσο πολύ.. ίσως ένα ακόμη σπύρτο με ζεστάνει...

(ανάβει άλλο ένα σπύρτο κι αυτή τη φορά ονειρεύεται πως της μιλά η κούκλα της βιτρίνας) (μπαίνει στη σκηνή η κούκλα)

Κούκλα: Κοριτσάκι με τα σπύρτα άκουσέ με, θέλω από μέρες να σου μιλήσω. Θέλω να σου πω πως σε αγαπώ και είμαι η καλύτερη σου φίλη και θέλω να με κάνεις δική σου. Κανένας άλλος δε με προσέχει στη βιτρίνα, μόνο εσύ!

Κοριτσάκι: Καλό μου όμορφο κουκλάκι, αλήθεια σε αγαπώ και σε θαυμάζω συνέχεια. Χάρηκα τόσο πολύ που μου τα είπες.

Κούκλα: Θέλω να ξέρεις πως θα είμαι πάντα φίλη σου! Γεια σου!

(φεύγει η κούκλα από τη σκηνή)

Κοριτσάκι: Τώρα πάλι κρυώνω τόσο πολύ... Ίσως ένα σπίρτο ακόμη με ζεστάνει.
(ανάβει το σπίρτο, ξαπλώνει κάτω από το δέντρο κι αυτή τη φορά ονειρεύεται μια οικογένεια σε ένα τραπέζι)

Μαμά: Φάε αγόρι μου το φαγητό σου...

Παιδί: Δεν θέλω!

Μαμά: Φάε παιδί μου το κρέας σου..

Παιδί: Δεν θέλω!

Μαμά: Φάε σε παρακαλώ τις πατάτες σου...

Παιδί: Δεν θέλω... Δεν θέλω!!

Μαμά: Εσύ δε θα του πεις κάτι;

Μπαμπάς: Άλλα παιδιά δεν έχουν να φάνε κι εσύ δεν τρως αυτά που έχεις! Να μείνεις τιμωρία στο δωμάτιό σου.

Παιδί: Καλύτερα θα παίξω και με το ηλεκτρονικό!

Μαμά: Τον άκουσες; Τι θα κάνουμε με αυτό το παιδί;

Μπαμπάς: Τι να κάνουμε; Εσύ φταις που τον κακομαθαίνεις!

(φεύγουν από τη σκηνή και το κοριτσάκι σηκώνεται)

Κοριτσάκι: Αχ αν ήμουν εγώ στη θέση του θα τα είχα φάει όλα πάνω στο τραπέζι.

Ας ανάψω το τελευταίο μου σπίρτο να ονειρευτώ ξανά...

(ανάβει το τελευταίο σπίρτο και ονειρεύεται τη γιαγιά του)

Κοριτσάκι: Αχ τι όμορφο αστέρι που έπεσε στη γη, πόσο λαμπερό δείχνει... Γιαγιά μου καλή τι καλά που ήρθες!

Γιαγιά: Μη στεναχωριέσαι παιδί μου είμαι εδώ κοντά σου. Πάντα είμαι κοντά σου κι ας μη με βλέπεις. Σε λίγο θα ξυπνήσεις από το όνειρο και θα το δεις, όλοι οι άνθρωποι θα σε αγαπήσουν, θα σε αγκαλιάσουν και θα είσαι ευτυχισμένη.

(φεύγει η γιαγιά από τη σκηνή και το κοριτσάκι ξαπλώνει κάτω από το δέντρο)

Αφηγητής

Οι άνθρωποι κάτω από τις έγνοιες κοιμούνται, κοιμούνται βαθιά. Κι έτσι βλέπουν όνειρα. Όπως τόση ώρα παρακολουθήσαμε το κοριτσάκι με τα σπίρτα. Γι αυτό ένα όνειρο ήταν όλο αυτό. Στα παραμύθια και στα όνειρα οι άνθρωποι φαίνονται

σκληρότεροι. Ας ξυπνήσουμε λοιπόν κι εμείς μαζί με το κοριτσάκι κι ας ζήσουμε έτσι απλά, έτσι καθημερινά όπως οι άνθρωποι ξέρουν να ζουν.

(μπαίνουν στη σκηνή τα δύο κορίτσια και βρίσκουν το κοριτσάκι)

Κορίτσι Α: Αχ κοίτα το κοριτσάκι. Έχει κοιμηθεί, θα παγώσει σίγουρα, πάμε να την ξυπνήσουμε.

Κορίτσι Β: Ναι πάμε. Για να κάθεται έτσι δεν θα έχει κανέναν στον κόσμο. Πρέπει να την βοηθήσουμε.

Κορίτσι Α: Κοριτσάκι ξύπνα, ξύπνα θα παγώσεις.

Κοριτσάκι: Μήπως ψάχνεις το πορτοφολάκι σου; Το έχασες νωρίτερα.

Κορίτσι Α: Πορτοφολάκι; Όχι δεν έχασα τίποτα, μάλλον θα το ονειρεύτηκες..

Κοριτσάκι: Ναι μάλλον ήταν τόσο ζωντανό, σαν να το ζούσα.

Κορίτσι Β: Έλα μαζί μας, θα έρθεις στο σπίτι μας. Θα φορέσεις καινούρια και ζεστά ρούχα. Ξέρεις το σπίτι μας είναι στολισμένο σήμερα.

Κοριτσάκι: Σας ευχαριστώ πολύ, είστε κι οι δύο τόσο καλές.

Κορίτσι Α: Θα έρθεις και θα μείνεις μαζί μας, το σπίτι μας είναι μεγάλο και υπάρχει χώρος και για σένα στο δωμάτιό μας.

Γιόχαν: Ξεπούλησε ο κουλουράς ξεπούλησε. Γεια σας κορίτσια και καλή χρονιά.

Κ.Μόργκαν: Μη χειρότερα! Μη χειρότερα ! Μα που είσαι χρυσό μου κάνει πολύ κρύο εδώ έξω. Κοίτα τι σου έφερα, μια όμορφη κούκλα με όμορφα μαλλιά και ρούχα!

Κοριτσάκι: Σας ευχαριστώ είναι πολύ όμορφη!

Κ.Μίταγκ: Καλέ πού είναι το παιδί; Κοίτα τι σου πήρε ένα φουστανάκι, παπουτσάκια και καλτσούλες για να μην κρυώνεις. Γλυκό μου τι συμπαθητικό παιδί!

Κ.Μόργκαν: Πολύ βιαστική σήμερα κυρία Μίταγκ.

Κ.Μίταγκ: Ναι πολύ βιαστική. Αρρώστησε ο άντρας της κυρίας Γκρόζερ και πάω να τη βοηθήσω. Εκείνη δε μου είπε τίποτα αλλά ίσως χρειάζεται και λίγα χρήματα.

Κορίτσι Α: Έλα κοριτσάκι πάμε στο σπίτι, θα είσαι ευτυχισμένη από εδώ και πέρα!

Αφηγητής

Ζωή και όνειρο, όνειρο και ζωή. Πόσο άραγε διαφέρουν αυτά τα δύο μεταξύ τους;

(ακούγεται τραγούδι και βγαίνουν όλοι οι ηθοποιοί και χορεύουν στη σκηνή)